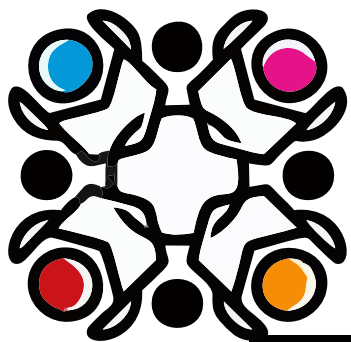

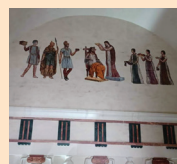

Красиво ВЕТРИНО

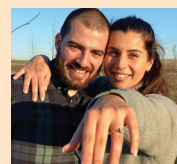
● Брой 26 ● 16 стр. ● формат А3 ● цена: 0 лева ● 18.01.2023 г.

**ЗЕЛЕНИЯТ БОКЛУК –
НАСЛЕДСТВОТО
ОТ ВЯТЪРНАТА
ИНДУСТРИЯ**
страница 1,4,5

**ТРАКИЙСКАТА
ЦАРСКА ГРОБНИ-
ЦА ОТ СВЕЩАРИ**
страница 8

**ЗАВРЪЩАНЕ В
БЪЛГАРИЯ – МИСИЯ
ВЪЗМОЖНА**
страница 9,10

Библиотека:
**ХАН КУБРАТ: Величие-
то на Фанагория**
страница 16

СТАТУЯТА НА ХАН КОТРАГ Е ПОСТАВЕНА В ГРАД САМАРА

Малко хора се замислят какво е народ.

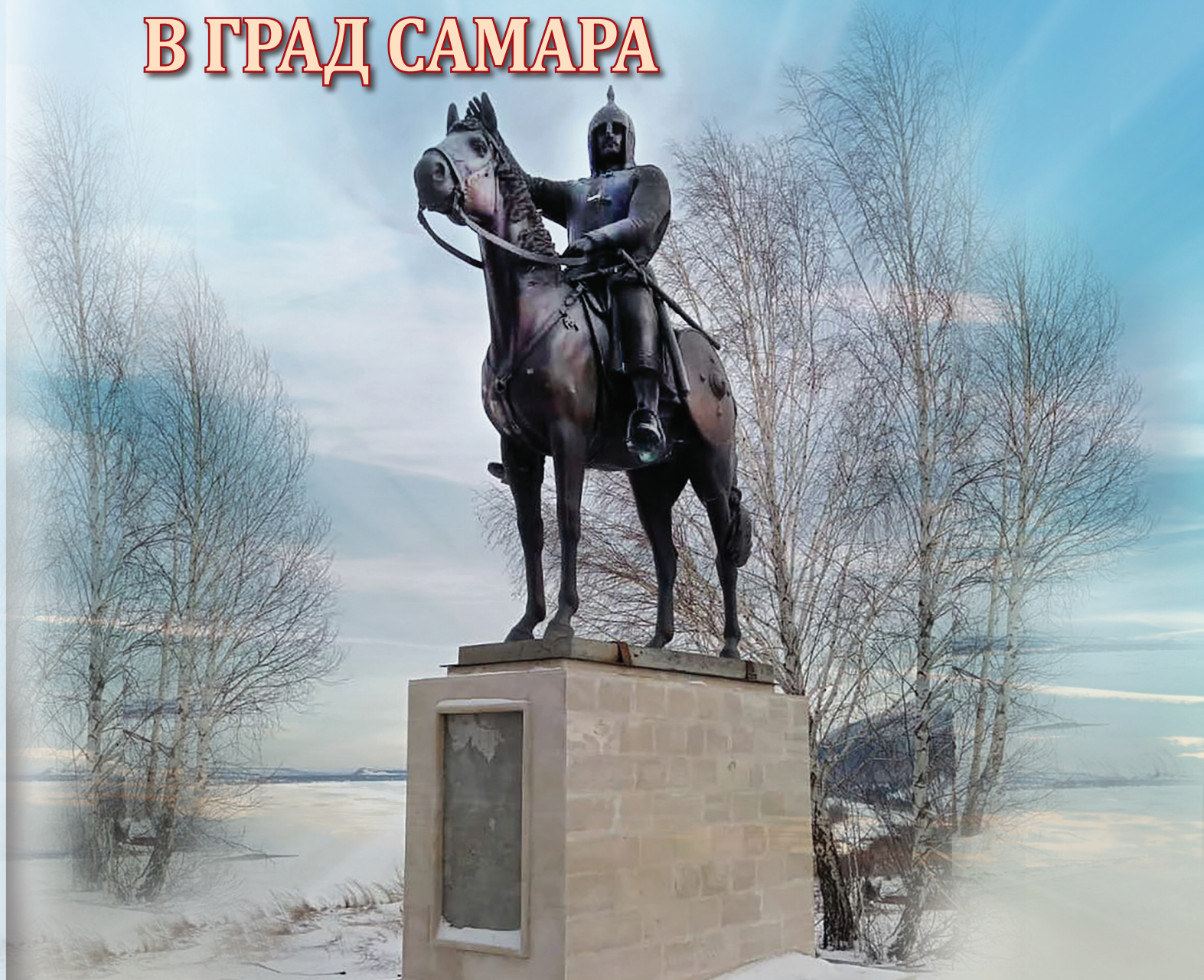
Защо и как се е създал?

Защо трябва да се помнят имената на родните герои?

Това е и причината много народности да се разпадат поколения назад. Народът се е обединил около общи идеи, с цел да може да пази хората от тази народност и сътвореното от тях. Езикът, обичаите, религията, културата и общите победи и поражения са нещата, които сплотяват народа.

Всеки човек, колкото и да е изключителен, е много по-слаб от обединените хора. Това е и причината хората да се обединяват и да искат и техните деца да са обединени.

продължава на страница 2

● АКТУАЛНО

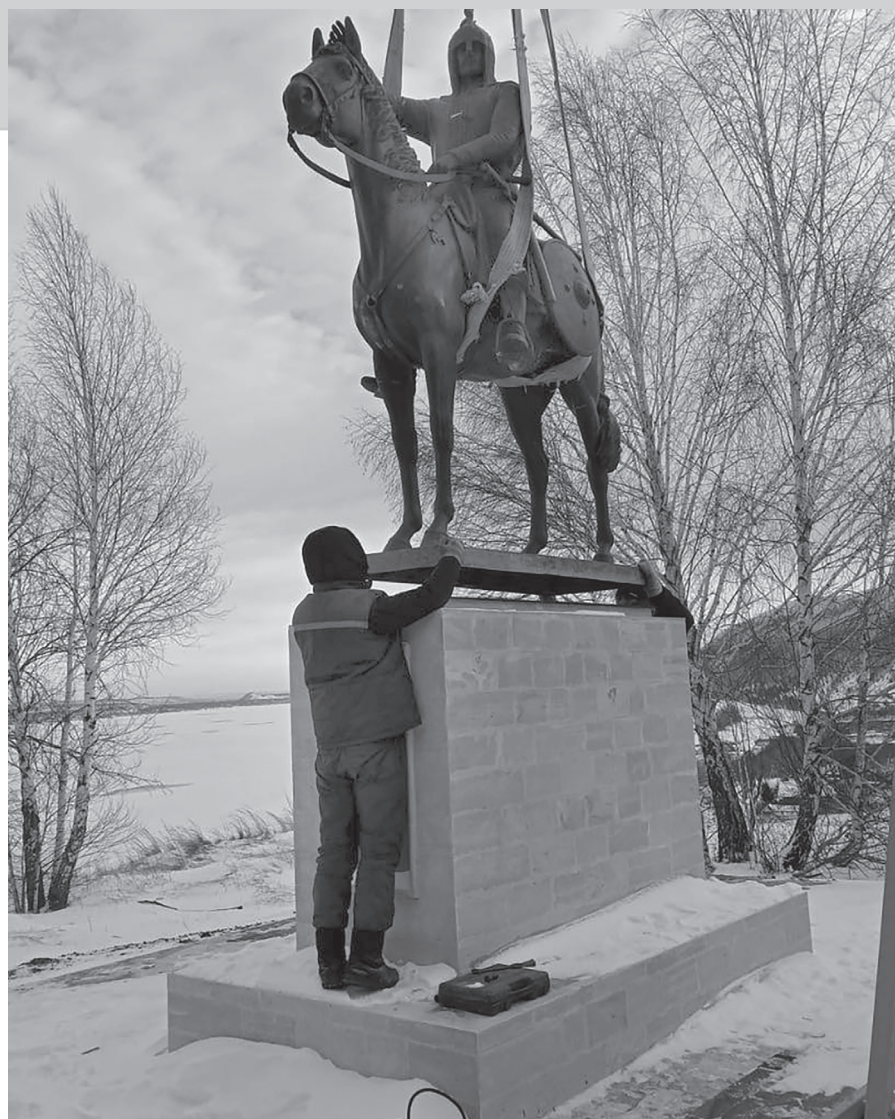
ЗЕЛЕНИЯТ БОКЛУК – НАСЛЕДСТВОТО ОТ ВЯТЪРНАТА ИНДУСТРИЯ

Един ден, когато еуфорията от „зелената“ енергия се разнесе като дим над водата, когато лудите се налудуват, а умните се наумуват, ще останат паметници на колективната ни лудост. Опиянението от „зелената енергия“ е планирано в кабинетите на специалисти по психология на тълпите и краткосрочната ни еуфория трудно ще надвие за дълго над здравия разум на способните да мислят. Само след едно поколение време ще трябва да отговаряме на въпроси, които ще ни е срам да слушаме. Защото, ако имаме късмет да сме живи и здрави, ще ни питат нашите деца или още по-лошо – нашите внуци.

продължава на страница 4

СТАТУЯТА НА ХАН КОТРАГ Е ПОСТАВЕНА В ГРАД САМАРА

- духът на героите е запазен в нашите сърца. Обикновените хора се обединяват и дават от залька си, за да сторят нужното и да почетем нашите герои.

След освобождението ни от турско робство сме изминали много дълъг път, в който стъпка по стъпка градим съвременната българска памет. Много родолюбци са сътворили хиляди паметници в нашата родина. Сега ангажиментът на нашето поколение е да продължим тяхната повеля и да създадем паметници на нашите герои и извън територията на днешна България, защото великите български дела се простират от Средна Европа до Западна Азия. За нас е гордост, че има българи, които следват неотлъчно тази повеля. Фондация „Въздигане“ постави една скулптура на хан Алцек в Челе ди Булгерия, Италия, а сега успя да направи същото и с паметник на хан Котраг в град Самара, Русия, и това беше истинско предизвикателство. Влошаването на отношенията между САЩ и ЕС с Русия направи така, че нашите политици стопираха паметта на народа. Оказа се, че тези, които са избрани да защитават

българския интерес, изпълниха чужди нареждания, вместо да защитят народа, и това направи осъществяването на тази задача много трудно. Въпреки това нагледно показахме, че нищо не може да спре обединените българи, и паметникът беше успешно транспортиран до град Самара, където основателят на Волжка България и брат на хан Аспарух ще може да наблюдава река Волга и да бъде неин пазител.

С това чудесата от храброст не свършват. Нашите братя от Русия приеха паметника при -40°C и го поставиха при -28°C, защото решиха, че не може това, което е постигнато с толкова сърце, себеотдаване и постоянство, да бъде забавено. Въпреки нечовешките условия те поставиха хан Котраг на постоянното му местобитание.

Това е пример, че ние не забравяме нашите герои и Бог ще ни даде нови, които да водят България и през следващите столетия. Поклон вам, български герои!

Ивелин Михайлов

продължава от стр. 1

Героите на един народ са изключително важни за неговото съществуване. Това винаги са необикновени по дух люде, които са повели своите сънародници в трудни времена. Те са предпечели общото пред личното и затова народът винаги търси подобни хора, на които да се довери и които да следва. Когато учим следващите поколения на имената и подвизите на народните герои, ние посвяваме семена, които ще поникнат в техните сърца и умове, и един ден от тях ще се родят нови водачи. Всеки народ, който помни, почита и уважава своите герои, има бъдеще. И всеки, който ги забравя, е осъден на забвение и мъка.

България има безброй герои, които са били опората на нашия народ хиляди години назад. Те са отдали живота си, за да може всички ние да стигнем дотук. Дълг на всеки родител е да предаде този завет на своите деца и така да осигури благоденствие и на следващите поколения.

Когато има държавност (някой, който разглежда народа и държавата като едно и се грижи те да просперират),

държавниците се грижат народът да помни своите герои. В САЩ всяка сутрин децата слушат химна на държавата, понеже нямат много герои и си създават нови. В Русия на всеки 9 май има марш на безсмъртния полк, като така се напомня на млади и стари за саможертвата на бойците, които осигуряват съществуването на нацията. Много често ние си мислим, че в България има държавници, но уви, последните 33 години липсват такива и това го виждаме по делата. Дори тези, които говорят за нуждата от родова памет, не се хващат да вложат усилия и средства, за да увековечим героите си. И тогава се проявява най-хубавата черта на нас, българите

Илюстрираната книжка „Кан Котраг“ на „Фондация Въздигане“, която описва историята на вторият син на Кубрат. Измежду страниците на изданието ще научите повече за живота и делата на създателя на Волжка България

ИНИЦИАТИВИ

ФЕСТИВАЛ И ИЗЛОЖБА „ЗЛАТНИТЕ БИЛКИ НА БЪЛГАРИЯ“ В НЕОФИТ РИЛСКИ

Първо по рода си събитие, посветено на билколечителя св. Антоний Велики – „Билки – здраве – красота“, ще се проведе в Неофит Рилски на 21 и 22 януари т.г.

Във фестивала са предвидени изложбена, образователна, развлекателна и кулинарна част.

В изложбената част кметът на община Ветрино д-р Димитър Димитров, кметът на Неофит Рилски Петър Добрев и изпълнителният директор на „Исторически парк“ Ивелин Михайлов ще открият фестивала с представяне на първата по рода си изложба от над 30 вида позлатени билки „Златните билки на България“, в която гостите ще могат да видят отблизо златния житен клас, който кметът на Пазарджик Тодор Попов поднесе

наскоро във Ватикана на Негово Свещейшество папа Франциск.

В образователната част посетителите ще могат да научат ценни съвети, свързани с подобряване на имунитета, здравето на децата през зимата, лесното преборване на вируси и инфекции, приготвяне на годишна билкова аптечка от Валентин Стоянов.

В демонстрационната част ще бъдат показани народни билкови екстракти, направени по стари рецепти със съвременни познания. В кулинарната част за доброто хапване ще се погрижи шеф

Стоян Димитров, който ще готви пълен казан с леща с билки по стара тракийска рецепта и ще пече за най-гладните вкуси пърленки с чубрица. В паузите гостите ще могат да се насладят на местните специалитети – кафе с рози и домашен десерт с рози.

Специално за посетителите с деца в рамките на това мероприятие в Работилничката за билките децата ще оцветяват сапунчета с природни багрила и ще научат интересни истории, свързани с лечебните растения, докато родителите им разглеждат изложбата и са част от фестивала. Жителите на община Ветрино ще могат да посетят абсолютно без-

платно изложбата „Златните билки на България“ от 23 януари до 28 февруари 2023 г.

Фестивалът „Билки – здраве – красота“ на 21 и 22 януари т.г. (събота и неделя) ще се проведе в Розариума в с. Неофит Рилски до Варна.

Програма:

ДОБРОВОЛНИ ИНИЦИАТИВИ

ХОРА и ЧОВЕЦИ

Има човеци, които, където и да минат, оставят след себе си светлина и добро, но има и хора, които оставят след себе си тъмнина и боклуци – в преносен и буквален смисъл. Едните рушат, другите създават. Едните са просто хора, другите – човеци

В община Ветрино определено живеят повече от първия тип. Те няма да подминат хартийка, хвърлена на земята от някой друг. Те се дразнят от обраслите тротуари или от непочистеното корито на реката. Никой не ги кара насила да чистят или да посадят цвете в парка. Охотно се събират всяка събота и неделя, за да почистят улицата и от пътечка да я превърнат в булевард. Така направиха и в края на последните две седмици, когато само за четири дни „разшириха“ 4 улици. Обществени улици, не лична собственост. Улици, по които всички вървят и ги виждат. Улици, които могат да ги изцапат, но могат и да ги радват. След тях екип от озеленители на Исторически парк довършиха работата с подходящи машини, като улиците светнаха в идеално състояние. Такива са доброволците –

доброволци. Докато работят, им е весело, леко и вкусно. Те се дразнят, когато някой газни плодове на труда им, подиграва се с усилията им или се присмива на това, което ги движи и мотивира. Но не спират, а отиват и поправят нещата. Към тях се присъединяват все повече съмишленици, а примерът им е следван и в други населени места. Доброто вика друго добро...

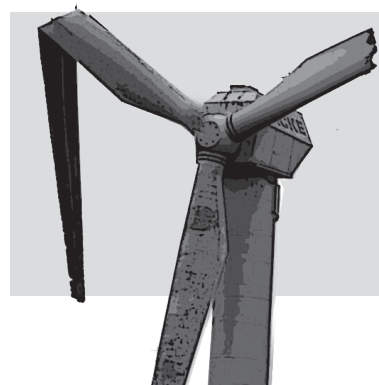
Доброволците са отговорни към себе си и мястото, където живеят, и вярват, че човек е на тази земя, за да гради и да създава. Че всички сме част от нещо по-голямо от нас, което трябва да пазим и да подобряваме. Няма начин да оцеляваме поотделно, защото историята, почитана по тези места, отдавна е доказала, че разделените най-лесно ги завладяват. По тези места вярват, че заедно можем повече, а стига да поискаме – можем всичко.

Хора – много. Човеци – малко... У хората дремят човеци, но трябва да изгорят в труд и усилие за промяна. Да отворят сърце и очи, да следват път и пример към доброто и светлината. Да не се щадят, да се раздават. Да дават, за да получат. Точно в този ред.

По делата им ще ги познаете. Или, както е казано в Библията: „По творението ще познаете Твореца“.

● АКТУАЛНО - продължава от страница 1

ЗЕЛЕНИЯТ БОКЛУК – НАСЛЕДСТВОТО ОТ ВЯТЪРНАТА ИНДУСТРИЯ

<https://www.bloomberg.com/news/features/2020-02-05/wind-turbine-blades-can-t-be-recycled-so-they-re-piling-up-in-landfills>

продължава от стр. 1

КАКВО НАПРАВИХТЕ, ЗА ДА НЕ СЕ СЛУЧИ ТОВА?

Докато в България вятърни паркове се изграждаха сравнително рядко и едва от 2008 г. насам, то някои страни в Европа имат повече от 20-годишен опит с тях. Българите, бидейки вечно изоставащи от световните моди, имаме уникалния шанс да не настъпваме същата мотика, от която страни като Франция, Германия, Нидерландия, Шотландия, Ирландия, дори САЩ и Австралия лекуват рани. И докато повечето от тези страни са доста по-големи като площ от България, ние, българите, не можем да си позволим лукса да съсипем нашата „земя като една човешка длан“. Затова нека видим какво остава след толкова модерните „зелени“ чудовища.

**ОСВЕН ГЛУПОСТТА СИ, КЪМ НЕЩАТА, КОИТО ЩЕ
БЪДАТ С НАС ЗАВИНАГИ, МОЖЕМ ДА ДОБАВИМ
БЕТОННИТЕ ФУНДАМЕНТИ НА
ВЕТРОГЕНЕРАТОРИТЕ И ПЕРКИТЕ, КОИТО НЕ
МОГАТ ДА СЕ РЕЦИКЛИРАТ.**

Икономическият живот на вятърните турбини е около 15, а не 25 години, както рекламират от вятърната индустрия. На всеки шест месеца те трябва задължително да минават през основна инспекция, иначе поне веднъж годишно с тях стават аварии, които потърпевшите могат единствено да наблюдават безпомощно. Те са изключително капризни по отношение на вятъра и ако си мислите, че искат просто да го има – много се лъжете. Вятърните турбини не понасят да няма вятър, да има слаб вятър или да има твърде силен вятър. При първите две положения не тръгват или не са ефективни, а при третото положение са проектирани да се самоизключват. Ако към това прибавим и твърдението на инвеститора, че „като видят птица – изключват“, то те май почти не работят. Ако имат късмет да духне вятър по техен вкус, те използват 50% от него. Най-весело става, като се запалят, а това се случва често. Тогава е весело и горе, и долу, защото възниква вторичен пожар. Но да кажем, че са

поработили на почивки двайсетина години, какво става после? Тяхното утилизиране, или извеждането им от експлоатация (най-просто казано, връщането на мястото в първоначалния му вид и рециклирането на всичко), е едно от онези феноменално скъпи упражнения, които фирмата – собственик на вятърна електроцентрала, никога, ама никога няма да плати доброволно! След като срокът им на годност вече е изтекъл, хиляди от тези чудовища по света просто остават като паметници на глупостта, наречена „зелена енергия“.

**ТВЪРДЕ Е СКЪПО, ЗА ДА ГО НАПРАВЯТ
ДОБРОВОЛНО,
ЗАТОВА СИ ИМАТ ИЗМИСЛЕНА СХЕМА.**

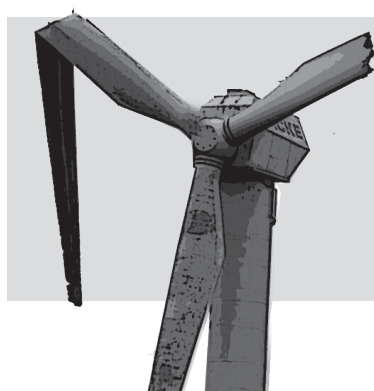
Стандартните фирмени структури, използвани за изграждане на вятърни електроцентрали, включват компания майка (в случая голям чужд инвестиционен фонд), обикновено структурирана като холдингова компания – да речем CWP Global, с дъщерно дружество или фирма, която приема името на вятърния парк – да речем „Добротич уинд“, и вятърен парк в с. Добротич, щото има сантиментален момент... Дъщерното дружество е натоварено с всички текущи дългове по повод изграждането на парка и други плащания, които са изчислени така, че да надвишават неговите активи (докато вятърният парк работи, компанията майка вижда, че достатъчно парични средства преминават през дъщерното дружество, за да може то да остане технически платежоспособно, поне в краткосрочен план). В случай, че дъщерното дружество (напр. „Добротич уинд“) е преследвано за някакво съществено плащане, компанията майка (да речем CWP) просто седи и гледа как дъщерното дружество изпада в неплатежоспособност, оставяйки кредитора (един или няколко) без една стотинка. В Европа и света този скандален модел е печално известен. А откакто избухна демокрацията, той беше внесен от нашите добри западни приятели и практикува успешно и у нас. Една от причините за създаване на дъщерни дружества с малка или никаква реална стойност е да се избегне (чрез изпадане в неплатежоспособност) отговорността за почистване на бъркотията, след като турбините се износят или субсидираната цена на енергията от тях бъде намалена или отпадне – което от двете настъпи първо.

продължава на страница 5

<https://oilcity.news/wyoming/legislature/2020/02/24/bills-aim-to-require-recycling-of-wind-turbine-blades-disposal-in-abandoned-wyoming-coal-mines/>

● АКТУАЛНО - продължава от страница 4

ЗЕЛЕНИЯТ БОКЛУК – НАСЛЕДСТВОТО ОТ ВЯТЪРНАТА ИНДУСТРИЯ

продължава от стр. 4

<https://www.sserenewables.com/news-and-views/2021/09/concrete-poured-for-first-of-103-wind-turbine-bases-at-viking-wind-farm/>

Каквито и обещания за почистване на терена, рекултивиране на почвата, махане на бетона и прочие да се правят (не знам кой мислещ човек изобщо може да се хване на това), такива обещания винаги се дават от дъщерното дружество („Добротич уинд“, а не от компанията майка – CWP). Точно то е проектирано и планирано да няма налични активи за покриване на разходите за извеждане от експлоатация на перките и всичкия боклук сред тях. Така един ден шефката на фирмата с име на вятърен парк ще си сложи загрижената физиономия и зад тъмните очила и зле прикритото отегчение ще чуем: „ПРАВИМ ВСИЧКО ПО СИЛИТЕ СИ...“. После ще хлътне за малко в някой централен кабинет и няма и да усетим как ще изчезне от ползрението и физическия ни обхват точно когато най-много ни сърбят ръцете да я пипнем...

Докато голяма част от това, което стърчи над земята, може да има някаква остатъчна стойност като метал, перките ще бъдат заровени и ще тровят българската земя – почвата и подпочвените води, за следващите векове, а за десерт 700 – 800 m³ стоманобетон за основата на всеки ветрогенератор – нещо с размерите на еднофамилна къща, заровено в българската плодородна земя, ще си остане там вовеки веков. Не знам дали някой здравомислещ човек може да си представи как чуждестранният инвеститор идва, разравя почвата, отваряйки огромни дупки в земеделската земя, нарязва или взривява огромното бетонно тяло, товари парчетата в камиони и в отворената рана изсипва хумус, закупен и докаран незнайно откъде и на каква цена, така че нивата е възстановена и всички са щастливи. Размечтахте се... Разходите за премахване и рециклиране на стоманобетон никога няма да си струват усилието заради стойността на това, което може да бъде възстановено; и никое оборудване за вятърна енергия никога няма да покрие разходите за изхвърляне на бетона другаде. Съответно ще има милиони гигантски, кръгли бетонни туловища, заровени завинаги в плодородната българска земя. След хиляда години археолозите и антрополозите ще има да

се чудят каква точно колективна лудост е обладала човека през 21-ви век.

СИМВОЛИ НА УМИРАЩА КЛИМАТИЧНА РЕЛИГИЯ

Въпреки милиардите субсидии от данъкоплатците, напompани в така наречената индустрия за „зелена енергия“, те продължават да предизвикват проблеми. Европейският съюз има строги изисквания към опазването на околната среда и биоразнообразието, но лицемерно финансира проекти и индустрия, които на практика я съсипват. В цял свят субсидираните вятърни паркове срещат нарастваща съпротива – и то не само от страна на данъкоплатците и потребителите на електроенергия, принудени да плащат сметката. **„АКО ВЯТЪРНАТА ЕНЕРГИЯ ИМА СМИСЪЛ, ЗАЩО ИЗОБЩО ЩЕ ИМА НУЖДА ОТ ДЪРЖАВНА СУБСИДИЯ?“**, се чуди политическият анализатор на Heritage Foundation Бен Либерман, който се занимава с енергийни и екологични въпроси.

„ТОВА Е БАЛОН, КОЙТО СЕ ПУКА ВЕДНАГА ЩОМ ДЪРЖАВНИТЕ СУБСИДИИ ПРИКЛЮЧАТ.“

Оказва се, че вятърната енергия е скъпа и неефективна дори в най-добрите места за вятърни паркове в света. И то ако духа постоянно... А обикновените електроцентрали винаги трябва да са в режим на готовност, в случай че няма вятър, няма достатъчно вятър или дори твърде много вятър – доста често срещано явление. Ето защо, когато данъчните субсидии свършат, извисяващите се метални конструкции често просто биват изоставяни. След тях – покрит с белези пейзаж и мъртва дива природа – нещо, за което ще отговаряме пред децата си...

Има много скрити истини за света на вятърните турбини от замърсяването, въглеродния отпечатък, екологичните щети, проблемите със здравето... Символът на зелената възобновяема енергия, нашият спасител от несъществуващия проблем на „глобалното затопляне“, започва бавно и методично да трови и затрупва планетата. Тези символи на умираща климатична религия могат да работят само чрез смесване на вятъра с нашите данъчни левове... И когато данъчните левове пресъхнат, турбините спират. Да помислим върху това.

Танцуващата с ветрове

<https://blog.ucsusa.org/charlie-hoffs/what-happens-to-wind-turbine-blades-at-the-end-of-their-life-cycle/>

• ЛИЧНИ ФИНАНСИ

Първи стъпки с личните финанси след 18-ГОДИШНА ВЪЗРАСТ

На 18-годишна възраст настъпва пълнолетие, което дава правото и свободата да се вземат самостоятелни решения във връзка с живота и финансите. В изключително голяма степен тези първи решения предопределят възможния начин на живот и бъдещето, което предстои за младите хора в рамките на техния житейски път. Ето защо е от огромно значение те да разполагат с нужната информация за предприемане на правилните стъпки по отношение на личните си финанси още от първия възможен момент.

Най-важният въпрос пред хората, навършващи 18 години, е „По какъв път да поема?“. Двата основни пътя пред един млад човек са пътят на наемния работник или пътят на свободното предприемачество, включващо в себе си разнообразните свободни професии, изграждането на бизнес и дори създаването на някаква иновация. Тези два пътя предопределят съответните последващи действия, които младите предстои да предприемат занапред.

Изборът, свързан с наемната работа, привидно изглежда като по-сигурен и по-надежден. Той води до необходимостта от изграждането на специфичните умения, които избраната професионална кариера изисква, което често е свързано и със записване на допълнително висше образование или преминаването през нужното начално обучение в съответната сфера като стажант, чирак или доброволец.

От една страна, допълнителното образование е свързано с наличието на допълнителни разходи, а от друга – стажуването може да е свързано с минимални или нулеви приходи и нужда от допълнителна работа за покриване на базовите разходи за живот в този период.

В допълнение, развитието на технологиите и революцията в информационната ера през последните десетилетия недвусмислено показват, че карьерният потенциал и времето, през което избралите този път на развитие ще имат възможност да работят, са изключително ограничени. Дори настъпилата през последните месеци революция в развитието на изкуствения интелект даде ясен сигнал, че в близките години огромна част от съществуващите професии ще бъдат лесно заменени, което предполага вероятността още при завършване на своето образование младите хора да са принудени да търсят различна сфера на реализация, тъй като изборият от тях път може да се окаже заменен точно в момента, в който са вече подготвени за съответната дейност.

Всичко това – съчетано с все по-високите такси и разходи за допълнително образование, често вкарващи младите хора в предварителен дълг, който ще трябва да носят през следващите десетилетия, както и нужните средства за подsigуряване на базовата издръжка по време на самото обучение (дори те да могат да се заработват с някаква почасова работа) – прави

Не търсете просто
работа, а мисия,
която да ви
мотивира всеки
ден.

TOGETHER
Bulgaria

така, че този избор да бъде все по-малко предпочитан заради своята истинска същност. Вместо да се развият допълнително умение и знание в избраната от младите хора област, напротив, трябва все повече да се практикува единствено и само за да се „закупи“ допълнително време, през което младите да се насладят на последния безгрижен период от своя живот – изпълнен с купони и забавления, без мисъл за бъдещето и често с ясното осъзнаване, че след това ги чака безсмислен живот, изпълнен с мъка и разочарование, в който трудно ще свързват двата края. Най-големите им постижения ще бъдат да успеят да си закупят и изплатят собствен дом, да създадат семейство, да отгледат децата си с надеждата да им осигурят образование по начин, по който поне те да имат някакъв шанс в живота, който родителите смятат, че не са имали възможност да получат, или с други думи – да успеят да водят един

Как да работим с личните си финанси след като навършим 18 години?

Инвестирайте не
само за печалбите,
а за развитието

TOGETHER
Bulgaria

TOGETHER
Bulgaria

средностатистически обикновен живот, в рамките на който да се надяват, че няма да са от хората, които стават финансово зависими твърде рано, считайки, че избраната от тях професия ще успее да им позволи да си плащат сметките през остатъка от техния живот.

За съжаление този „нормален“ живот отдавна не е сред възможните вероятни пътища за младите хора – когато не се

Първи стъпки с личните финанси след 18-ГОДИШНА ВЪЗРАСТ

TOGETHER
Bulgaria

продължава от стр. 6

правят нужните стъпки за работа с финансите, които да предоставят възможност за изграждане на нужната финансова свобода и независимост – даваща възможност на човек да живее и да се развива без постоянните мисли за оцеляване, плащане на сметки и свързване на двата края.

От друга страна, пътят на собствения бизнес и свободното предприемачество изглежда като сравнително добро решение за тези, които осъзнават невидимите окови и рискове пред наемната работа. Въпреки това нужните умения и качества, които е необходимо да се притежават в тази посока, са често подценявани, а времето, необходимо за тяхното изграждане, не е никак малко – особено ако младите не разполагат с подходящата за това правилна среда покрай вече успешни ментори, които да им помогнат да ги изградят.

Липсата на тези качества и умения при младите се дължи най-вече на все по-често срещаното погрешно вярване на родителите, че децата трябва да разполагат с време да бъдат деца – т.е. умишлено им се дава време да живеят безгрижно, защото родителите знаят какво чака техните деца, като пораснат, съдейки от себе си и собствения си житейски път.

Дори родителите, които запълват ежедневието на децата си с уроци, спорт и всякакви допълнителни дейности, не си дават сметка, че така вместо изграждането на правилни умения и качества за реализация в живота те просто създават ангажираност на детето, чрез която само могат да се надяват, че то ще прояви определен интерес и талант, който потенциално би предопределил неговите интереси и посока за развитие в живота.

Ето защо в повечето случаи, дори след години упорита работа на взелите решение да се развиват свободно, се получава така, че вместо успех и щастие, животът на повечето бива прахосан в безсмислена надпревара, в която малцина успяват, а ценностите на повечето жадуващи за успех биват подменени от алчност, озлобление, безмилостност и надменност.

Истината е, че решението, което може да доведе младите хора до финансовото благополучие, което те упорито търсят още от ранна възраст, за да живеят изпълнен със смисъл и щастие живот, е свързано най-вече с предприемането на правилните стъпки по отношение на личните им финанси възможно най-рано. Използването на система ще им позволи да премахнат финансите от уравнението на техния живот

TOGETHER
Bulgaria

и така той ще бъде насочен към осъществяване на по-висши цели, свързани с тяхната реализация и изграждането им като част от обществото, която има своя смисъл и предназначение.

Дали пътят на развитие ще бъде свързан с един вид дейност или друга – това повече ще бъде свързано с избора на посоката, в която човек иска да се развива и да допринесе към обществото, тъй като по отношение на финансовото благополучие ще се разчита на ефективно работеща система, която да гарантира успеха в тази посока.

Стъпките, свързани с правилното финансово планиране и работата с личните финанси, включват заделянето на определен процент от всеки приход или постъпление, които да служат за изграждането на дългосрочна устойчивост и стабилност – чрез подходящи застрахователни и инвестиционни продукти, воденето на отчетност на ежедневните транзакции, свързани с харченето и получаването на парични средства, включително извършването на анализ на тази информация веднъж на няколко месеца, правилното разпределение на постъпващите финанси в три отделни направления. Направленията са дългосрочно заделяне, покриване на бюджетните разходи, свързани със стандарта на живот, който се води, и спестявания, които имат за цел да осигурят буфер в случай на непредвидени събития и които да бъдат използвани за по-краткосрочни инвестиции и придобиване на активи, които да спомогнат за увеличаване на паричните потоци чрез пасивни приходи, а в даден момент, когато финансовото състояние позволява, да спомогнат и за придобиване на необходимите пасиви като собствен дом и задоволяването на всички други житейски потребности. Разбира се, правилното впря-

гане на съществуващите активи и пасиви, с които младите разполагат, също може да изиграе важна роля в постигането на търсената финансова свобода за сравнително кратък период от време, като понякога това може да включва и използването на заемни средства по посока на ливъридж за осъществяване на инвестиции, с които напредъкът да бъде значително по-бърз. Не на последно място по важност е и частта от финансовия план, свързана с изграждането и развитието на необходимите умения за постигане на по-голяма продуктивност и повишаването на най-ценния актив в живота на един човек, а именно самият той като средство за зарабатване на приходи, което е свързано както с четенето на специализирана професионална литература в сферата и областите по отношение на избраната дейност, така и с развитието на по-широк спектър от знания, включително и чрез участие в разнообразни обучения и семинари, които да подпомогнат развитието и изграждането на цялостно разбиране на различните аспекти от живота.

Всичко това може да бъде практикувано независимо от обстоятелствата и текущата финансова ситуация, в които се намира един млад човек, тъй като ключово значение за бъдещия успех имат изграждането на правилните финансови навици и системната работа по финансовото планиране за достатъчно дълъг период от време, благодарение на които усилията на младите могат да бъдат вложени към това да намерят своята цел и предназначение, носейки своя принос и получавайки истинска удовлетвореност от живота, бидейки същевременно истински финансово свободни и независими.

Пламен Кънчев

● ИСТОРИЧЕСКИ ПАРК

ТРАКИЙСКАТА ЦАРСКА ГРОБНИЦА ОТ СВЕЩАРИ

И ДУХОВНАТА ИМПЕРИЯ НА ГЕТИТЕ

Според актуални научни изследвания над 40% от гените на траките се съдържат в гените на съвременните българи. Този факт отдавна е подсещане да осъзнаем нашата истинска мисия като народ. А чудесен повод и прекрасна възможност за това е една разходка в Исторически парк – пътешествие в античния свят на траките. Поредна перла в огърлицата на парка е възстановката на Тракийската царска гробница при с. Свещари – една от най-впечатляващите и най-добре запазени тракийски гробници по българските земи. Това е място, което ни връща 23 века назад, във време на политически и духовен възход на гетите и тяхната държава. Миналата година се навършиха 40 години от откриването на Свещарската тракийска царска гробница, открита през 1982 г. при разкопки край гр. Исперих като част от археологическия резерват Сбораново, заедно с още няколко древни могили и некрополи, останки от древен тракийски град и мюсюлманско светилище Демир

баба теке. Само 3 г. след нейното откриване гробницата със своята изключителност става част от световното културно наследство на ЮНЕСКО. Към момента оригиналът е затворен за посещения през зимния период, но затова пък в Исторически парк може да се види целогодишно. Построена през първата половина на III век пр. Хр., тя е уникална и различна от всички други, открити по нашите земи досега. Изработена е от архитект, който е бил с богати познания по математика и сакрална геометрия. Свещарската гробница храм е пресъздадена с мотиви от съществуващи гробни могили, открити по нашите земи, по уникален начин и с изключително внимание към детайла, като дава целия контекст на Тракийската епоха. Построена е изцяло от големи бели блокове от обработен мек варовик, като всички помещения са покрити с полуцилиндрични сводове, разположени асиметрично с

различна височина. Украсата на гробницата е царска и учените смятат, че това е последният дом на Дромихет – царя на племето гети, населявало земите в региона. Разкошни орнаменти изобразяват религиозни сцени на обожествяване. Украсата на гробната камера е в елинистичен стил, но пречупена през вярванията и културата на гетите. Колонада от фигурите на десет жени с ръце, вдигнати нагоре, наречени кариатиди, поддържа свода. Облечени са в рокли, чийто край е обърнат нагоре и наподобява чашка на цвете. За майсторството на техните създатели свидетелства това, че всяка една от тях е с различно лице. Косите им са къдрици и се спускат надолу до раменете, а над главите си имат кошници. Лицата, косите и дрехите им са били боядисани и повече от две хилядолетия по-късно можем да видим кафявата боя по косите им. Прекрасните кариатиди са открити за първи път

по тракийските земи и никъде другаде не могат да бъдат видени в такъв ред и система. Очевидно е, че гетите на всяка крачка в изграждането на своите гробни съоръжения и във всяка геометрична форма са влагали определен смисъл, били са известни със своите пророчески дарби, както и с математическите си познания. Всичко в техния космополитен мироглед е отразявало хармонията на човека с видимия и невидимия свят. Връзката на траките с астрономията идва точно от вратата в безсмъртието на гетите. Те са вярвали, че освободената от затвора на материята душа се слива с Космоса и че всъщност един владетел с целия свой антураж се превръща в съзвездие. Такава е и легендата за смъртта на Орфей. Когато той е разкъсан от вакханките, Зевс хвърля неговата лира в небето и тя се превръща в съзвездие Лира. И така остава във вечността закодираната връзка на гетите с вярата в безсмъртието, с това, че човек е част от космическата хармония, какъвто е и заветът на Залмоксис – гетския цар, бог и жрец: Излекувай първо душата и след това ще се излекува и тялото... Траките и по-специално гетите са ценели своята свобода повече от живота си. Били са предпочитани за съюзник, нежелани за противник. Те са част от древната и богата култура на траките – култура, за която всички народи ще узнаят и ще черпят от нея мъдрост и знание.

И мястото за това е Исторически парк – място, което събира съмишленици – Земята на свободните хора!

Милена Лекова

● НОВА НАДЕЖДА

ЗАВРЪЩАНЕ В БЪЛГАРИЯ – МИСИЯ ВЪЗМОЖНА

Ивайло Симеонов е от Пловдив, а приятелката му Валерия Николова – от София. Както почти два милиона българи, потърсили щастие в чужбина, двамата напускат родината и заминават за Германия в търсене на по-добър живот. Чувството за безнадеждност и липсата на перспектива през последните десетилетия ги карат да направят този избор.

Установяват се в немския град Есен, където Ивайло след усилено търсене започва работа по специалността си в италианска фирма за логистика. Трудолюбив, завършил УНСС, с познания по немски, той има добри шансове за успех. Валерия комбинира учене на немски с допълнителна почасова работа. Двамата живеят скромно, спестяват и не разхищават. Като партньори, заминали да осъществят общите си цели, влизат в колелото на живота – работа, втора работа, пазаруване, вкъщи. В продължение на няколко години те фокусирано правят това, без да ходят в скъпи ресторанти или на скъпи почивки. Решени са да успеят в немската система, по нейните правила, и да бъдат оценени, за да получат по-високо възнаграждение. Надеждата им е да постигнат стандарт, който да им позволи да си вземат жилище. Не сменят апартамента си с по-люксов при увеличаването на доходите им. Напротив, търсят начини, по които да заделят повече средства, с които бъдещето им да е по-добре осигурено. Но...

Ивайло и Валерия споделят, че само в тяхната провинция има над 400 000 наши сънародници и въпреки че имат много приятели българи в района, нямат чувството за общност. България им липсва и тази липса става все по-осезаема, като вгорчава бъдещите им планове. „Дори да си купим жилище тук, нито ние, нито децата ни ще можем да живеем като българи... Нашите деца ще следват немските правила, ще говорят на техния език, ще мислят като тях... Дали въобще да го правим?“ Такива въпроси смущават иначе подреденото им немско ежедневие. Системата ги държи в клещите си и не може да им създаде усещането, че са си вкъщи. Скоро въпросите, които си задават, се свеждат до един – да вложат събраните пари в жилище в Германия и да изберат бъдеще там или да се върнат в България?

Серия от събития поднася отговора на този съдбоносен въпрос.

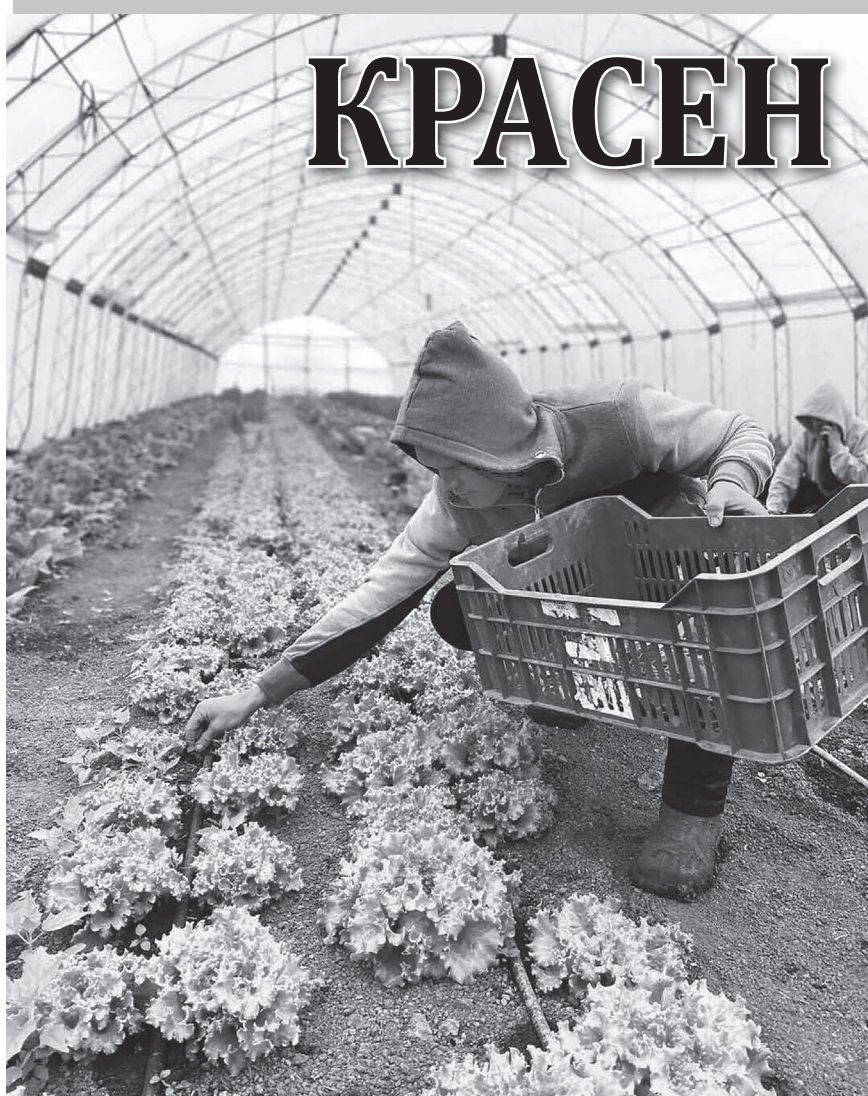
Ивайло твърди, че за да оцениш България, трябва да поживееш и поработиш за няколко години в чужбина, да преминеш през лишения, компромиси, гняв, отчуждение, отхвърляне, защото си чужденец... С огромната подкрепа на приятелката си той успява да се издигне във фирмата, изграждайки самочувствие,

увереност и смелост да пристъпи към следващата крачка – създаването на семейство. Но внезапно връхлита ковид пандемията и заключва целия свят. Ивайло е съкратен – въпреки стажа и позицията му във фирмата. Това въздейства тежко върху него и Валерия, довежда го до депресия, защото не може да си намери работа в продължение на половин година.

През този период те се чуват с близък приятел в България, от когото разбират, че в родината има място и е създадена общност, която бурно се развива въпреки локдауна. Общността е тясно свързана с развитието на проекта „Исторически парк“, за който вече са чували. Ивайло и Валерия трудно си представят как това е възможно. Започват да следят проекта в YouTube и попадат на предаванията на „Тогедър“, свързани с финансовото планиране. Така разбират, че може би са открили липсващото парче на пъзела. Ден след ден, предаване след предаване, те разбират, че ключът към осъществяването на техните мечти се крие в организирането на добър финансов план. Поръчват си книги по темата, допитват се до експерти в „Тогедър“, за да натрупат още повече знания за финансите.

продължава на стр. 10

КРАСЕН и КАЗАРМАТА

Красен е на 27 години, от гр. Бургас. До 2021 г. живее в София, където учи и работи, за да се издържа. Изкарва пари, но се чувства неудовлетворен – нещо липсва в картинката, нещо неопределено, но съществено...

Тази празнота усещат 90% от младите хора в големия град. Обикновено са избрали да учат професия, с която да изкарват достатъчно, за да се издържат, или работят това, което могат – най-близкото до възможното, но не и до това, което истински желаят. В обкръжението на Красен общуването се свежда до елементарни и празни разговори. Хората се задоволяват с малко и не мислят за нещо по-извисено от базовите си нужди. Някъде дълбоко в себе си Красен вярва, че има хора, водени от по-висша цел от едното физическо оцеляване, хора, с които има общи ценности и виждания за живота. И се надява да ги срещне. Не след дълго се появява възможност да замине на бригада в чужбина, която би му осигурила по-удобен и уреден живот. Работи усърдно и се старее

да се впише, но скоро осъзнава, че колкото и усилия да полага, остава неизменно чужд за местните, липсва му среда, а с това трудно се свиква. Чувства се некомфортно и не е склонен да направи компромис, затова решава да се върне и повече да не напуска България. В София животът му поема в различна посока – запознава се с „Тогедър България“ и решава да стане финансов консултант. Избрал е нова професия и се опитва да развие професионални умения, но все нещо му куца. Процесът е по-бавен, отколкото му се иска, липсва му дисциплина да прилага наученото, нещата не се случват, както е планирал, ако изобщо се случват...

продължава на страница 11

ЗАВРЪЩАНЕ В БЪЛГАРИЯ – МИСИЯ ВЪЗМОЖНА

продължава от стр. 9

Мотивиран да постигне нещата, които двамата с Валерия искат, Ивайло прави ясен и конкретен план и започва да действа, а през това време подготвя за своето момиче изненада, която ще я остави без дъх.

През декември си идват в България, за да посрещнат празниците с близки и да се видят с приятели – според Ивайло най-смисленото им пътуване до момента. В последния ден от годината те пристигат в с. Неофит Рилски, като Валерия е изненадана да научи, че ще посрещнат 2023 г. в Исторически парк. Изненадите не свършват дотук. Чака ги обиколка на община Ветрино с високопроходим джип – преживяване, което те описват като „пълно избистряне на картинката“. Двамата са впечатлени от видяното, което по техни думи може единствено да се усети на живо. Усещането им е за простор, свобода и красота. Виждайки колко много млади семейства с деца се радват на свободата да работят и градят, у тях си проправя път идеята да се установят тук и да имат свой дом.

Кулминацията на тяхната обиколка се състои във Фестивалната зона над Исторически парк, където отиват, за да разгледат посадени дръвчета, дарение на българи от цял свят. Над тях кръжи дрон, който заснема Фестивалната зона за края на годината, или поне така си мислят. Скоро се озовават до дръвче с табелка, на която Валерия вижда надпис „Ивайло и Валерия Симеонови“, а под заглавието е написано: „Валерия, обърни се!“. Инстинктивно тя се обръща и вижда Ивайло, коленичил, с пръстен в ръка... Тогава осъзнава, че дръвчето всъщност е тяхно и всичко е отдавна планирано от Ивайло, както и мястото, на което да поиска ръката и сърцето ѝ. Магичният момент е запечатан завинаги! Дронът над тях е заснел цялата изненада!

„Такова чувство на споделено щастие не може да се изпита в Германия! Всяка минута тук си струва. Чувстваме се истински свободни да постигнем всичко“, казва щастливата Валерия. След като посрещат новата година в Исторически парк, за тях тя започва с много повече вяра и устрем към постигането на мечтата им – да създадат дом сред хора, които правят това, в което вярват, и го правят в родината си. И без да чакат дори ден повече, те предприемат стъпките това да се случи по-скоро.

Ивайло и Валерия Симеонови са благодарни за това, че Исторически парк храни надеждата и сбъдва възжеланията на българите в чужбина, които мечтаят да се завърнат обратно в родината си и да продължат живота си, като я развиват!

Откривателят

● ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

КРАСЕН И КАЗАРМАТА

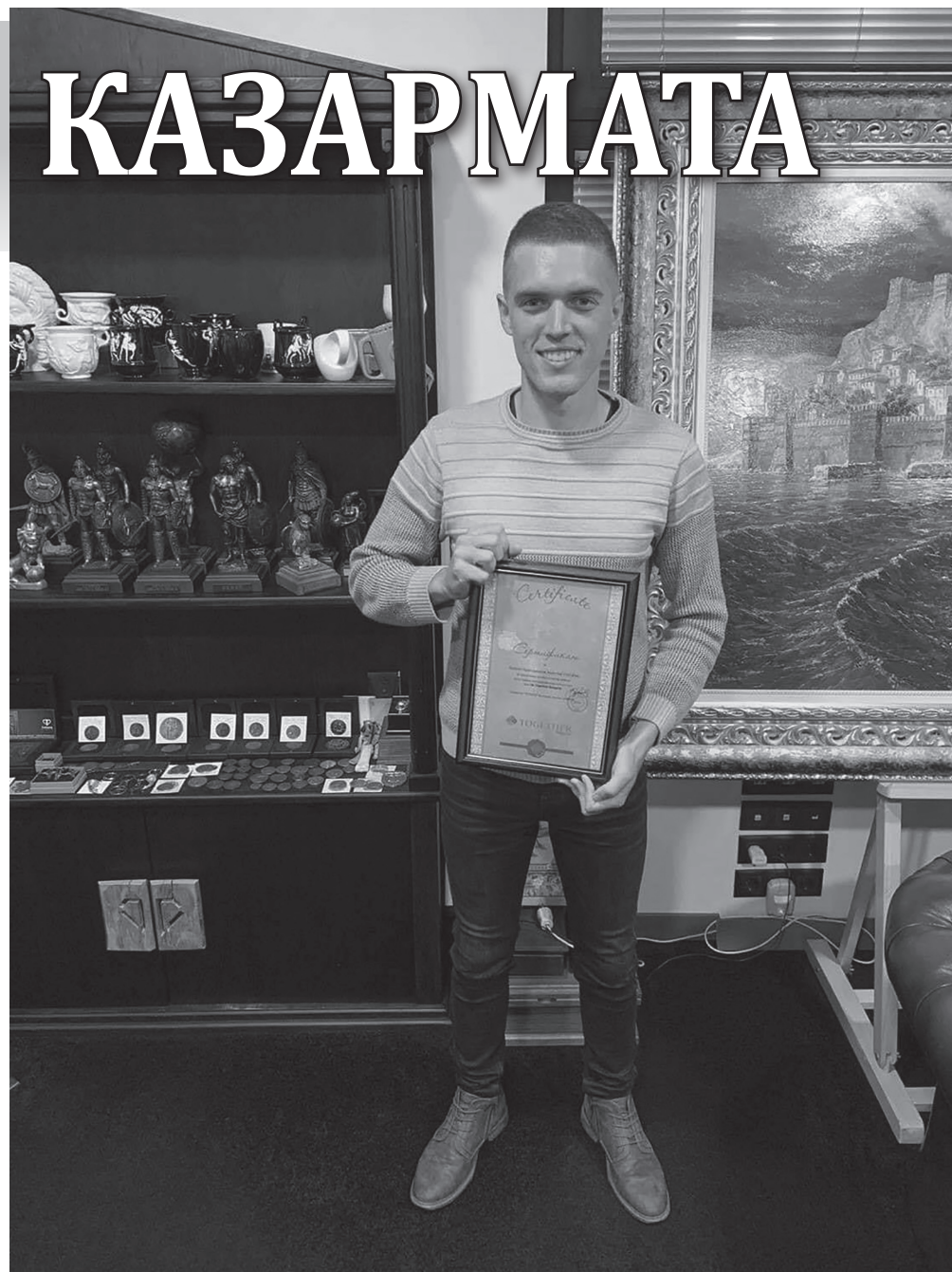
продължава от стр. 10

Когато разбира за Казармата в с. Неофит Рилски, Красен решава да направи крачка напред към непознатото, иска да стане войник и да види какво означава това. Взява решение да отдели една година от живота си, за да промени себе си и да изгради качества като дисциплина и отговорност, които да му помагат навсякъде в живота. Започват месеци на обучение в различни направления, тренировки, труд, учене. Книгите са съществена част от програмата и сред тях „Клетниците“ и „Кодексът на самурая“ оставят най-дълбока следа в съзнанието на Красен. Те изграждат характер и устойчива ценностна система. През този период той започва да се спогажда по-добре с другите, развива умения за общуване с различни хора и в различни ситуации, разбира какво значи да работиш в екип. През две трети от времето си в Казармата той не вижда връзката между нещата, не може да схване как всичко, което прави там, му помага да постигне това, което цели. Но е решил да остане докрай, независимо дали разбира или не. Едва в последните месеци започва да осъзнава колко много знание в различни сфери е получил, как е обогатил мирогледа си и е развил качества, които ще са му полезни навсякъде в живота. Вземане и отстояване на решение, каквото и да се случи, поемане на отговорност, работа в екип и за общото – всичко, което е научил, е приложимо и в живота, и в работата. Правилните решения са по-трудни за изпълнение в началото и

се изисква време, за да се докаже, че са по-добри. Правилният път не е лесният път, твърди днес Красен и допълва, че решението му да отиде в Казармата е най-доброто, което е вземал някога за себе си, и това му е помогнало да се превърне в истински мъж. Връща се обратно в София, където се сгодява за своето момиче. Красен е разбрал, че във вижданията му има стойност, че ценностите, в които вярва, го водят по правилния път. Но в среда, в която няма развитие и перспектива, човек губи вяра

и желание да действа. Бездействието води неизменно до някоя от формите на смърт. Според Красен огънчето у всеки от нас или постоянно се разгаря, или почти угасва. „Човек трябва сам да си поддържа огънчето, дори и тогава, когато е в правилната среда.“ Да си мъж в днешно време, означава да следваш мечтите си, да си твърд и непоколебим в решенията, които взимаш, да поемаш отговорност за действията си. „Стигнах до извода, че трябва да работим за България, тя е единственото, за което има смисъл да се борим.“ В Казармата Красен създава истински приятелства с хора, с които дели покрив, залък и труд. В живота взаимно се изпитват и научават много един за друг. От знанието приижда увереност,

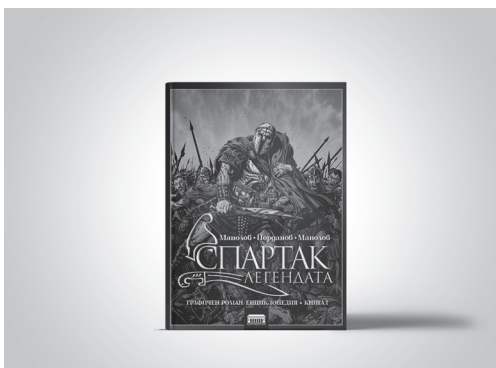
а чрез нея се поражда самоконтрол и дисциплина. Освен всичко друго в Казармата придобива и знания и умения за управление на личните си финанси в дългосрочен план. Когато е смирен, човек спира да съди. С това изчезва гневът и изгряват спокойствие и радост от живота, от това, което правиш с ръцете си, от себе си, за другите.

Всеки прави това, за което е узрял. А доброто винаги се връща...

Къдрица Съдбовна

● НОВА НАДЕЖДА

ЗНАНИЕТО ДАВА СИЛА, ЗНАНИЕТО Е СВОБОДА

Много ценности са се променяли през вековете, променят се и сега, но свободата като върховна ценност никой все още не е посмял да отмени. От стародавни времена държавните общности са възниквали главно за да охраняват този идеал – отечеството. Най-успешно това се е осъществявало, когато интересите на държавата съвпадат с интересите на населението ѝ. Пример за това е нашата Дунавска България, която за два века достига до три морета, но и не само – достига културен разцвет, наричан по-късно Златен век на българската култура. Спасяването на делото на св. св. Кирил и Методий от княз Борис I поставя основите на бъдещото културно развитие. Със съдействието на българския владетел учениците на светите братя – Климент и Наум, създават книжовните школи в Охрид и Плиска и започват обучението на голям брой последователи. Делото продължава цар Симеон, който подпомага дейността на Климент Охридски и Наум. В резултат на неуморната книжовна дейност и на подкрепата за нея, оказана от великите ни владетели, България се превръща в духовен център и разпространител на българската писменост и просвета.

По-късно в новата ни история дядо Вазов ще каже: „Най-висшата човешка добродетел е готовността за самопожертвователност пред олтара на Отечеството“, осъществена в най-висшата ѝ форма от националните ни герои.

На героите във всички времена са отдавали почести като на полубогове. Въздигали са им паметници и са възпявали техните дела като пример за подражание с цел възпитаване на подраствачите в родолюбие. Родолюбието е мощна сила, която гарантира оцеляването на народа и държавната му територия. В зловещото турско робство, когато не сме имали нито достатъчно училища,

нито литература, нито държава, духът на българина се е поддържал от разкази, легенди и предания за непобедими герои и славни исторически събития. „Литературата е изражение на гения, чувствата и индивидуалността на един народ и тя единствено може да го заварди от унищожение“, казва патриархът на българската литература Иван Вазов.

Възможно ли е днес ние, съвременните българи, да изгубим цялото това богатство, да продадем свободата си от страх, като забравим кои сме, колко сме древни и колко много сме дали на тази цивилизация?

През последните тридесет години цялата ни култура се срива. В директива на български министър и вицепремиер се казва, че учениците вече се възпитават като граждани на света, в космополитизъм, т.е. повече няма да им казваме „Обичайте България!“. Децата ни пишат български думи с латински букви на телефоните си, потънали в унищожителна неграмотност, защото ще ги правим граждани на света. Езикът ни е пълен с чуждици, които без никаква сваян се употребяват от мастити журналисти. Телевизията става опиум за хората, оттам се лее само кръв, насилие, сладникави сапунени сериали, посредственост и дезинформация. В кината – само американска субкултура със зловещи сюжети, а театрите се посещават от малък кръг по-образовани граждани и скромна интелигенция. Чуждопоклонниците се срамуват от думите „България“ и „българщина“. Постепенно и методично днес ние се превръщаме в един разграден двор, без армия, без църква, зарязали здравеопазването и образованието си, разпокъсани от вътрешни политически противоречия и кризи, поели пътя на така нареченото „отворено общество“. Днес е повече от ясно, че този път води до унищожаване на българска-

та държавност и застрашава народа с робство. Едно от най-силните оръжия на глобализацията удря там, където най-много боли – по децата ни. Целта е България да стане буферна зона, със слабо образовано население. Буферна зона, заселена с хора почти неграмотни, без историческа памет, без национална принадлежност, отровени и умопомрачени от химикалите в преработените индустриални храни и бързото хранене, внесени от Европейския съюз. Хора, които трудно се ориентират в собствена си сексуална принадлежност и така по-лесно се изгубват в глобалния свят, хора, които лесно могат да бъдат манипулирани, без да го осъзнават. Звучи страшно, плашещо, но има решение и то не е на теория, а на практика, с действия. Целият проект „Красиво Ветрино“, който включва Исторически парк, село Неофит Рилски – Земята на свободните, цялата община Ветрино, с това, което се създава, посочва пътя и решението откъде да се започне. След като види всичко това с очите си, българинът се събужда, възстановява връзката с корена си, възвръща вярата и себеуважението си, престава да се чувства жертва и добива сили и надежда. Проектът доказва, че в България се сбъдват мечти. Децата държат в ръцете си книги, а не телефони или таблети, обичат земята, на която живеят, пазят я, като следват примера на родителите си. Хората се хранят с чиста храна и се трудят неуморно, защото са създатели, а не консуматори. А там, между каменните стени на величествените кре-

пости в Исторически парк, в пазвата на „Баба Вида“, се къта пламъчето на познанието, духовността в книгите, създадени от Исторически парк: „Великите царе на Тракия“, „Спартак. Легендата“, „Хан Кубрат: Войната с хазарите“, „Хан Кубрат: Величието на Фанагория“, „Кан Алцек“, „Кан Тервел – Битката за Христовия свят“, „Цар Калоян“, „Цар Ивайло“ – книги, които пазят паметта и силата на българите. Поредиците „Тракийски приказки“ и „Български приказки“, красиво илюстрирани, задължително трябва да се прочетат от малки и големи. Забранената преди години „Глееща жаравя“, единствената книга за крепостта Овеч – „Овеч: през погледа на орела“, „Биляр – Есента на 1236 година“ и още исторически романи, енциклопедии и комикси за най-малките отварят ума и издигат духа.

Една книга е в състояние да промени живота на едно дете. Знанието дава сила, знанието е свобода.

Да бъде!

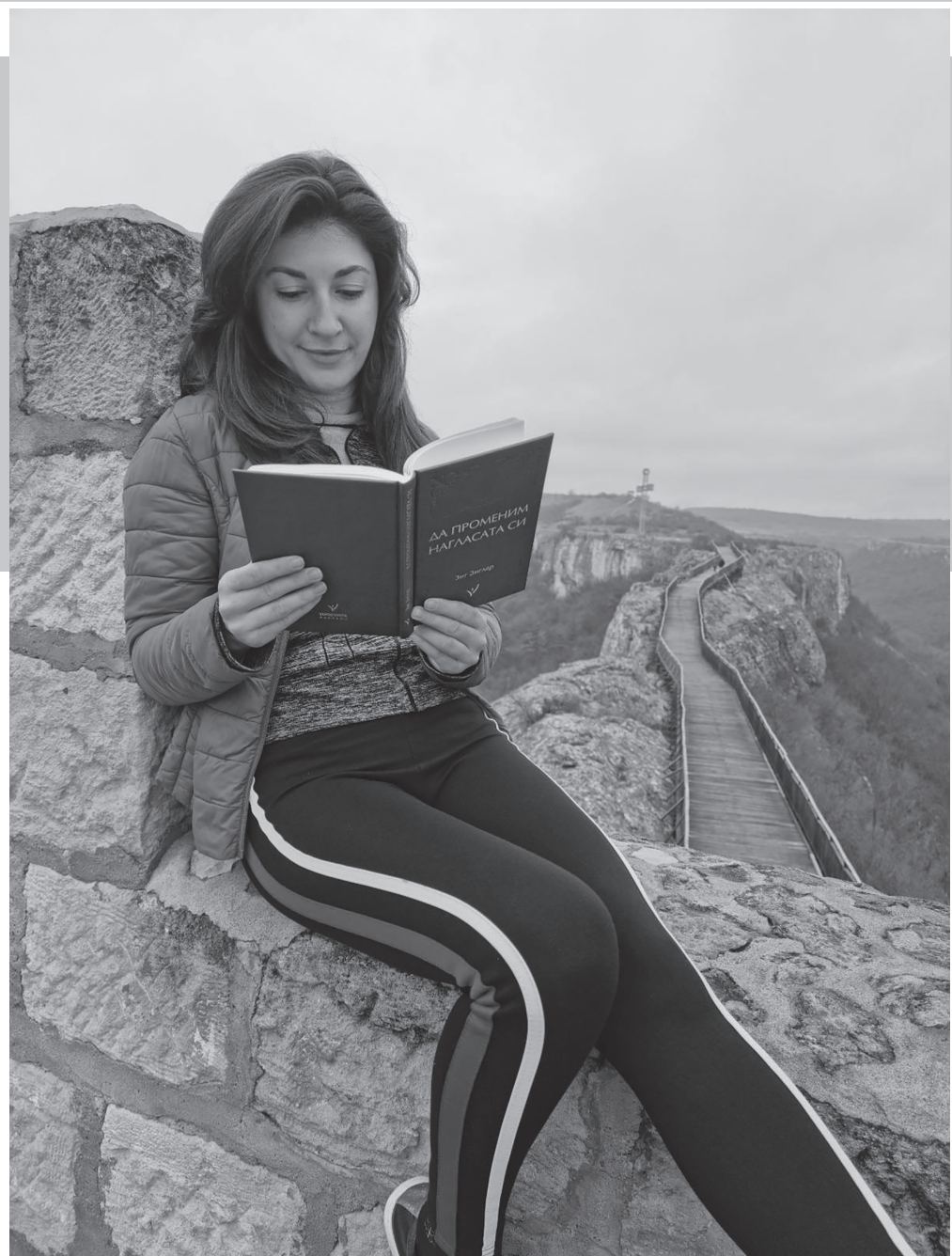
Албена Пекова

ЛИЧНА ИСТОРИЯ

ДА ПРОМЕНИМ НАГЛАСАТА

Едно от най-важните човешки умения е умението да общуваме с хората около нас. Всеки проблем или трудност могат да бъдат решени подходящо с добър разговор. Нашата читателка Елисавета Славова споделя какво е способен човек да постигне с това умение и защо е важно да надграждаме себе си в тази посока.

няма наранени. Винаги съм искала да се разбирам с всички.“

Обкръжаващата среда, начинът на мислене и хората от най-близкия ни кръг оказват огромно влияние върху себеусещането на човека и определят нагласата му към света и към самия него. Оказва се, че тя може да се променя, и то в желана посока. Книгата „Да променим нагласата си“ на Зиг Зиглар съдържа конкретни наставления как да подобрим не само външната си нагласа, но и вътрешната – мислите за самия себе си – първата точка, от която трябва да се започне. „От книгата разбирам, че правилната комуникация е в основата на всичко, но преди това човек трябва да е наясно със себе си, т.е. да има правилната представа за себе си, тогава става по-добър събеседник и за другите. Понякога под влияние на семейно възпитание, телевизия или неподходяща среда у човек има неща, които трябва да се коригират, пречки в правилното комуникиране с другите. Авторът твърди, че тези неща се учат, че всеки може да се промени положително, като дава насоки как да се направи това.“

„От книгата разбирам също, че силата

е в самите нас. Ако ние подхождаме с уважение към хората, с които общуваме, можем да провокираме добрата им страна, да чуваме разговора и да усещаме нуждата им. Защото и у най-лошия човек има скрита добра струна, която може да запее прекрасно, стига да знаем как да я провокираме.“

Писателят Зиг Зиглар споделя, че успешните хора са тези, които служат на другите. „Когато помагаме на другите да получат това, което искат, така и ние успяваме. От книгата разбрах, че успехът се случва, когато проявяваш грижа и истински интерес към хората, с които разговаряш, и те ти връщат същото. Трябва човек да е непринуден и истински в разговора си с другите и така той ще бъде успешен и в работата, и в семейството. Трябва да разбираме как се чувстват хората, с които контактуваме; трябва да казваме, че оценяваме тяхната позиция. А когато това не се случва в работата, се отразява в семейството. А всеки човек иска да е здрав, щастлив, успешен и приет.“

Общуването е винаги двупосочно. Още един ценен аспект в него е отношението ни към другите хора. „Друго важно нещо е начинът, по който се отнасяме към хората, защото той има влияние върху

тяхната самооценка. Собствената им представа за самите тях има пряко отношение към реалното им представяне. Затова трябва да се отнасяме човешки и с уважение към всеки. Важно е да не се влияем от телевизията, защото кражби, убийства и скандали са неща, които се прокламират като нещо нормално, което се случва в ежедневието ни, и хората започват да го приемат като такова. Необходимо е да има и морални устои, които градят едно общество, основано на здрави ценности, което да влияе върху развитието на цялата държава.“

В книгата чрез примери се вижда как, ако започнем със собствената си самооценка и продължим с отношението си към хората около нас, влиянието и подобренето могат да достигнат огромен мащаб. „Ние, българите, в момента имаме нужда от такава по-добра самооценка – да си припомним ценностите, които са ни поддържали като силен и справедлив народ толкова векове. Тези ценности трябва отново да се върнат и да се изучават в училище, защото само така можем да изградим стабилно бъдеще за децата и за България. Когато един народ вярва в себе си и има добри морални устои, цялата страна ще има развитие и

● ЛИЧНА ИСТОРИЯ

ДА ПРОМЕНИМ НАГЛАСАТА

продължава от стр. 12

подем. Ние се отнасяме към хората според начина, по който ги виждаме, а това определя връзката ни с тях.

Ето как с малки действия може да се постигне голям резултат за всички. „Тази книга трябва да се прочете от всеки човек, защото в нея той ще намери отговор на своите терзания, ще подобри комуникацията си с другите и за него светът ще стане едно по-добро място. Това е наръчник как с правилна себео-

ценка и общуване с другите можем да изградим своето щастие и в личен, и в професионален план. Когато служим на другите, даваме на другите, слушаме ги с истински интерес, така ние ще бъдем желани за комуникация и ще изградим мостове помежду си и чувството на заедност.“

Всеки има нужда от общност, разбиране и подкрепа от другите хора около него. За да се получи тази хармония, е редно първо да се започне от собствената самооценка, да се премине през добро

отношение и искрено общуване с другите и се стигне до лично и семейно щастие и удовлетворение. „Единственият начин да постигнем това, което искаме, е като помогнем на повече хора да постигнат това, което те искат.“

Създател

● ДОБРОВОЛНИ ИНИЦИАТИВИ

Добротворци в училище

Исторически парк, освен туристически обект, е и български бизнес, с мисия да запалва любовта към историята у все повече българи. През изминалата седмица възстановчиците Пиер Леонард, Божидар Лалев и Илиян Станчев от Исторически парк гостуваха в часа по история на учениците от профилирана подготовка в 11. клас на ГПЧЕ „Йоан Екзарх“ във Варна. Съвместно с техните учители и по покана на президента на училищния клуб „Интеракт-Галатея“ Ясмина Бизри те успяха да предизвикат истински фурор сред гимназистите. Тези млади и будни младежи със сигурност ще помнят дълго тази среща. „Възстановката на средновековния български воин заедно с неговото бойно снаряжение беше интригуващо описана и показана на публиката, а пресъздадената схватка на финала допринесе за по-силен визуален ефект“, сподели с нас Ясмина.

Получи се един наистина нестандартен и запомнящ се час по история, в който всички присъстващи се докоснаха малко повече до живота на българина по време на Второто българско царство. Вместо да четат урока си, учениците го преживяха и никога няма да го забравят.

По същото време на 450 километра разстояние, в София, други двама доброволци от Фондация „Въздигане“ – Цветомир Цонев и Ваня Копанкова, гостуваха на третокласниците от 33-то ОУ „Санкт Петербург“ в гр. София. Увлекателният начин, по който беше проведен урокът по родолюбие, провокира децата да задават много въпроси и да си представят как са живели нашите прадеди. Очите им грееха и се радваха, когато докосваха със собствените си ръчички предмети, използвани от древните хора – това ги накара да се потопят в миналото, в епохите неолита и халколита; докоснаха се до земеделските сечива на прабългарите,

славяните, както и до въоръжението на славяните и безстрашните тракийски воители.

Всичко това се случва в рамките само на седмица.

Броят на хората, които събуждат вяра и любов към българското у съвременниците ни, непрекъснато расте – главоломно, всеки ден. Един такъв добър пример са доброволците на Фондация „Въздигане“ и Исторически парк.

Срещата с искрящите и любопитни очи на децата и младежите е магична и всяка минута от това преживяване си струва. Никой не остава безразличен, напротив – сърцето бие някак различно след такава среща. Усещаш се горд и удовлетворен.

Ако и вие искате да се присъедините към нашите добротворци и да участвате в тези благотворителни дейности, сте добре дошли да се включите. Свържете се с нас на info@vazdigane.bg или ipark.bg.

Калистрат

● БЪЛГАРИТЕ – ДЪРЖАВНОСТ И ДУХ

Златният век е връх в развитието на Българската християнска цивилизация и държава на Балканите – период на политически възход и културен разцвет на Първата българска държава по време на управлението на цар Симеон I Велики (старобълг. цѣсарь Сѣмѣнь; гръц. Συμεών Α' ὁ Μέγας, Simeōn prōtos ho Mégas) (893-927).

Този процес обаче има своята дълга предистория. Като син на велик баща и владетел, Симеон I получава завидно държавно и културно наследство. През 864 г. владетелят на българите Борис сключва „дълбок мир“ с Ромейската империя и приема да се покръсти с целия си народ, като в замяна българите получават спорната гранична област Загора без градовете Месембрия, Анхиало и Дебелт. Българският владетел Борис приема християнството и става известен като Борис I Михаил (842-867), по името на кръстника си – византийския император Михаил III. В годините на неговото властване, през 855 г., двама видни православни духовници – светите братя Кирил и Методий, започват своята мисионерска мисия сред „словенските народи, наречени българи“, в гр. Равена и по р. Брегалница. Използвайки източнобългарския солунски говор, те създават нова азбука, наречена глаголица, и през 865 г. в манастира „Св. Полихрон“ започват превода на гръцките богослужбени книги на български език.

Започва нова ера в историята на българския народ и „раждането на словените“. През 866 г., след Моравската мисия на двамата братя, техните ученици Климент, Наум и Ангеларий връщат словенските книги обратно в България, вече осветени от папа Адриан II (867-872). Княз Борис посреща сърдечно новите просветители на народа си и създава всички необходими условия за разпространението на книжнината в цяла България. Създават се Охридската и Преславската книжовна школа, нова графична система, днес известна като кирилица, и се изковава религиозно-политическият термин „словене“, който обединява и определя „много българи“ и „новопокръстения български народ“ като единна културна и религиозна общност от „словени“, т.е. просветени словесни хора, говорещи един език и изповядващи на него вярата си в Бога.

През 879-880 г. Деветият вселенски събор изключва българските епархии от Константинополската църква, като по този начин създава независимата (автокефална) българска архиепископия. През 893 г. Борис свиква народен събор в Преслав, на който е решено гръцкият език да бъде премахнат от богослужението и да бъде заменен от словенския, който става и официален държавен език. Същевременно Климент е избран

Прием при цар Симеон Велики, Мирослав Йотов

за „първ епископ на българския език“ и получава длъжността „екзарх на Югозападните български земи“. Българизацията на църквата става венецът на християнизаторската политика на този велик български владетел, който успява чрез словенската писменост да превърне Христовата вяра в могъщо средство за духовно обединение на разнородните етноси в своята държава. Историческата наука приема, че към края на IX – началото на X век вече може да се говори за единна българска народност, разположена в някогашните антични държави, бивши ромейски провинции и съвременни географски области Мизия, Тракия и Македония. Нейни белези са общият старобългарски словенски език, единното българско самосъзнание, една вяра в Христа, обща историческа памет, материална и духовна култура.

Така нареченият Златен век е естественият връх в този държавен и духовен подем на българския народ. Постигнати са грандиозни военни победи и неповторим териториален обхват на Средновековна България, опираща до бреговете на трите морета, ограждащи полуострова – Черно, Бяло и Адриатическо. Столицата на най-голямата в Югоизточна Европа държава е наречена Велики Преслав. Тя е строена 28 години и със своите повече от двадесет кръстокуполни църкви, многобройни манастири, внушителен царски дворец и Златна (Кръгла) църква е истинска имперска столица, която си съперничи със самия Константинопол. Създава се прекрасна художествена школа, поставила началото на Преславската рисуванa керамика. Тя се използва в строителството на новата българска столица и е ново явление в развитието на българското изкуство в

края на IX и началото на X в. Основното й предназначение е украсата на светските и църковните постройки и изработването на забележителни керамични икони на светци – пълнокръвни образи в изобразително и колоритно отношение, които съответстват напълно на каноните на църковното изкуство на Византия през епохата на Македонската династия.

Българската православна църква става първата нова патриаршия извън Пентархията, а българските глаголически и кирилски преводи на християнски текстове се разпространяват из целия славянски свят. Учениците на Кирил и Методий продължават просветителската си работа в страната, превеждайки християнски текстове като Библията, книгите на Йоан Златоуст, Василий Велики, Кирил Александрийски, Григорий Богослов, Атанасий Велики, както и исторически хроники като тези на Йоан Малала и Георги Амартол. Създават се оригинални творби като „Похвално слово за св. Димитър Солунски“, „Похвално слово за Кирил-Философ“, „Похвално слово за Йоан Кръстител“ – общо 26 слова с Климентово авторство. Под духовното водачество на Наум в Плисковско-Преславското книжовно средище творят книжовници като Йоан Екзарх, Черноризец Храбър, Константин Преславски и др.

Симеон събира около себе си и т.нар. „Симеонов кръг“, включващ някои от безспорните литературни творци от епохата, сред които се нарежда и самият той с произведенията „Златоструй“ и „Симеоновият сборник“. Жанровете, в които те творят, са поучителни слова, похвални слова, жития, химни, поезия, хроника, летопис, исторически разкази. Забележителни са „Шестоднев“ от Йоан Екзарх, „Учително евангелие“, „Азбучна молитва“

и „Проглас към Евангелието“ от Константин Преславски, „За буквите“ на Черноризец Храбър. Имената на други автори от Симеоновия кръг са Тудор Докс, Презвитер Йоан и Презвитер Григорий, от които няма запазени произведения.

Царуването на Симеон и неговият син Петър I, титулуван като цѣсарь Българинъ; гр. βασιλεὺς Βουλγάρων; лат. Bulgarorum imperator, остава в историята като време на небивал културен и духовен разцвет. Просветителската, проповедническата, църковно-организаторската и книжовната дейност в България имат огромно историческо значение. Историческото въвеждане на богослужение на „словесния“ роден език води до по-пълно осмисляне и възприемане на християнството от населението на България. Полагат се основите на системното ограмотяване и църковното служение, на българското образование и училище. Създава се книжнина, каквато няма нито един от новите народи на тогавашна Европа. Тази старобългарска книжнина далеч надхвърля границите на България и се разпространява в целия славянски свят. Тя е пренесена в Киевска Рус и Сърбия, по-късно и в Московското царство, а днес тя се използва от десетки народи и милиони хора по целия свят. България става разпространител на богатата антична, византийска и православна култура в славянския свят, родител на славяно-византийския модел в европейската цивилизация и истински вековен духовен водач на православното славянство.

Милен Петров

● **БИБЛИОТЕКА**

ХАН КУБРАТ: Величието на Фанагория

Първата книга от поредицата исторически романи, които ще преобразят живота ни е книгата Хан Кубрат: Величието на Фанагория, на великия български писател от Волжка България Мусагит Хабибулин. Авторът е дълбок познавач на стария български бит и култура и ще помогне на читателя да се пренесе 1400 години назад във времето, за да научи повече за причините и начините на формирането на нашата нация.

*Продуктът е създаден благодарение на Фондация „Въздигане“. Всички средства отиват за кампаниите на Фондацията.

Подкрепи Фондация „Въздигане“ и покажи на всички, че си участвал в събуждането и поддържането българския дух!

● **ПОЖЕЛАХТЕ ДА ВИДИТЕ**

Можем ли да разчитаме на пенсионната система?

- Видео е за хора, които не разбират как работи пенсионната система.
- Причината за това, че нямаме пари, не се крие в дохода, а в това, че не знаем как да ги управляваме
- Как е създадена пенсионната система, с каква цел и как функционира?
- Пенсионната система не работи и не се вижда как това може да се промени през следващите 15 години.
- Знаят ли политиците, че нашата пенсионна система не работи и какво правят за да отложат нейния фалит?

Може да намерите този епизод в youtube канала на Тогедър, в плейлист „Лични финанси“ или като

сканирате този QR код. Ако информацията ви е била полезна, не пропускайте да споделите с приятел!

● **ЧИТАТЕЛСКА СНИМКА НА СЕДМИЦАТА**

СЪЗДАДОХМЕ ТЕЛЕГРАМ КАНАЛ, С КОЙТО ИНФОРМИРАМЕ ЖИТЕЛИТЕ НА ОБЩИНА ВЕТРИНО ЗА ВСИЧКО СЛУЧВАЩО СЕ ТУК. КОЙТО ИМА ИНТЕРЕС ОТ РАЗВИТИЕТО НА ОБЩИНАТА МОЖЕ ДА ГО СЛЕДИ, КАТО СКАНИРА QR КОДА.

ЗА ДА НИ ИМА

Можете да подкрепите свободното независимо издание „Красиво Ветрино“ тук:

BG41BPBI81701075963101

BIC: BPBIBGSF

Пощенска банка Юробанк България АД, Издател: „Блаженство“ ЕООД

БЛАГОДАРИМ ВИ!

Ако сте станали свидетел или знаете със сигурност за злоупотреба или корупция, обадете се на тел.0889222885

ВАШАТА АНОНИМНОСТ Е АБСОЛЮТНО ГАРАНТИРАНА

Изкупуваме земеделски земи и къщи в района на община Ветрино. Даваме най-добрите цени на пазара. Телефон за връзка - 0877230884